

Fugle i Nordatlanten

Søren Sørensen & Dorete Bloch, farvetavler og tegninger af Steen Langvad. En felthåndbog. 277 sider, 44 farvetavler, 21 kort, stregtegninger samt landskabsfotos, indb. G. E. C. Gads Forlag og Føroya Skúlabókagrunnur, 1990. Pris kr. 195 i DOF-Salg.

Ovenstående titel dækker over en felthåndbog over fuglene på Færøerne, Island, Shetland, Orkney, Ydre Hebrider samt omgivende/mellemliggende farvande. Den er foreløbig udkommet på dansk og færøsk, mens en islandsk udgave er gået i trykken.

Ingen havde regnet med, at det efter udgivelsen af Anders Holm-Joensens *Fugle på Færøerne* i 1964 skulle vare 24 år, før den næste "rigtige" fuglebog udkom på Færøerne. Trods titlen er der ingen tvivl om, at den må betragtes som en færøsk bog: Gads forlag har udgivet den sammen med Føroya Skúlabókagrunnur, Søren Sørensen er helt sikkert den feltornitolog, der har størst kendskab til Færøerne, og Dorete Bloch er leder af det færøske Naturhistoriske museum (Náttúrugripasavnid).

Bogen har tre velafgrænsede dele. De første 54 sider indeholder interessante afsnit om bl.a. fugletræk, overvintringssteder, vejr og havstrømme i området samt om arter og racer. Der gives også en kort men god beskrivelse af de fem øgrupper, bogen dækker. Man kan diskutere om første del hører hjemme i en felthåndbog, men kapitlet vil helt sikkert virke inspirerende på folk med blot en smule interesse for fugle.

Anden del er en artsgennemgang med omtale af mere end 250 arter eller racer. Hovedvægten er lagt på fuglernes kendetegn, og her kommer Søren Sørensens ekspertise rigtig til udtryk. Selv om der kan sættes spørgsmålstegn ved nogle af racernes berettigelse, gives her god vejledning i at kende de forskellige "varianter". Man kan så søge yderligere information i speciallitteraturen. Under rubrikken *forekomst* nævnes udbredelse og træk. Bogen indeholder ikke udbredelseskort, men et kodesystem angiver arternes status på de respektive øgrupper. Endelig beskrives stemmer og – i nogle tilfælde – fødevalg.

Tredje del udgøres af i alt 44 farvetavler med en kortfattet tekst på modstående sider. Her er afbildet ca 500 dragter af 226 arter, incl. mange hunner og ungfugle. Kvaliteten er gennemgående god, og eventuel kritik kan kun rettes mod gengivelsen af visse fugles proportioner, ikke dragtdetaljerne.

Bogen afsluttes med en komplet liste over de 466 arter, der er truffet i hele det nordatlantiske område.

Fugle i Nordatlanten (Fuglar i Nordurhøvum) er en milepæl for færøske ornitologer, som nu har fået den første felthåndbog på deres eget sprog. Mange af fuglenavnene er dog lige så ukendte for færingere som for danskere; endvidere er teksten lidt tung i den færøske udgave. Bogen, der er lige god for begyndere og mere erfarne feltfolk, vil med sikkerhed være med til at sprede interessen for feltornitologi i hele området. Den har tilmed en lommevenlig størrelse, og er solidt indbundet. Den skal nok blive brugt!

Jens-Kjeld Jensen

The Petrels

John Warham. Their ecology and breeding systems. 440 sider, talrige s/h fotos, figurer og tabeller, indb. Academic Press Ltd, London, 1990. Pris kr. 385 i DOF-Salg.

Stormfuglene er havfugle, ofte udpræget oceaniske sådanne, og tilpasninger til denne levevis gør, at det på mange måder er en homogen gruppe. Men selvfølgelig er der også betydelige forskelle mellem arterne, bl.a. betinget af den store variation i størrelse (fra 20 g til 8,5 kg). Fælles træk i ynglebiologien er f.eks., at fuglene bliver sent kønsmodne (5-10 år eller endnu mere), og at kuldet kun består af ét æg, som parret udrunder i nogle få, lange skift. Redetiden er meget lang, og ungen deler forældrenes evne til at faste, den fodres med lange eller endog meget lange mellemrum. Og ligesom æggene er selv små unger forbavsende modstandsdygtige over for kulde og tåler m.a.o. at blive ladet alene, evt. i dagevis.

De ca 100 arter er udbredt i alle have, flest på den sydlige halvkugle. Bl.a. derfor er litteraturen meget spredt og ofte svært tilgængelig. Så meget mere velkommen er denne bog, der samlet og overskueligt fortæller alt hvad man i dag ved om stormfuglene. Det vil sige, komplet bliver det først når et senere bind om adfærd, fysiologi, populationsbiologi og føde udkommer. I den foreliggende bog præsenteres de forskellige grupper og arter, hvorefter følger en grundig, tværgående redegørelse for ynglebiologien, der pladmæssigt optager næsten halvdelen af teksten. Referencelisten er med ca 1000 titler særdeles fyldig.

Som det vil forstås har det været ikke så lidt af en befrift at sammenstille dette materiale, og man kan næppe forestille sig nogen mere kompetent til opgaven end John Warham fra Christchurch University, New Zealand. Han har studeret disse fugle gennem en menneskealder, både New Zealands egen rige stormfuglefauna og en række arter andre steder på kloden. Hans fremstilling kan måske sine steder virke lidt tør, men egentlig er superlativerne vel også overflødige, når stoffet selv er så spændende?

Skal man indvende noget, kan man godt finde enkelte detaljer vedr. stormfuglene i den fjerne nordatlantiske afkrog af verden, som forf. har overset eller misforstået. Det er nu kun petitesseer. Men desværre bliver man nødt til også at nævne trykfejlene; de allerfleste er ret "uskyldige", men alligevel – i gennemsnit er der næsten en på hver anden side, som om man helt har glemt at læse korrektur.

Bortset herfra er det en særdeles vellykket bog, og én, som ornitologer med en seriøs interesse for marine fugle næppe kan komme uden om. Som en indføring til stormfuglene er den derimod næppe egnet, dertil kræver den lovlign meget af sin læser.

Kaj Kampp

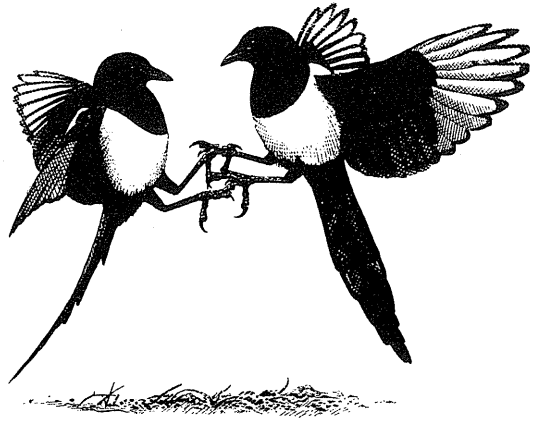
The Magpies

Tim R. Birkhead. The ecology and behaviour of Black-billed and Yellow-billed Magpies. 270 sider, 1 farveplanche, talrige figurer, s/h fotos, tabeller og vignetter, indb. T. & A. D. Poyser, London 1991. Pris kr. 255 i DOF-Salg.

Denne bog beskriver Husskaden og dens 13 racer samt den nære slægtning Gulnæbbet Husskade, som kun er udbredt i det centrale Californien. Hovedvægten er lagt på den nordvesteuropæiske race *P. p. pica*, den nordamerikanske *P. p. hudsonia* samt den Gulnæbbede Husskade *P. nuttalli*. Bogen er en sammenstilling af undersøgelser foretaget igennem en årrække af ca 30 personer i Nord- og Vesteuropa og Nordamerika.

Husskaden er udbredt over store dele af den nordlige halvkugle, fra Irland til det østligste USSR samt i det vestlige Nordamerika. Ved at betragte udbredelseskortene for de forskellige racer opdager man, at den nordamerikanske indtager en sætning. Dens udbredelse stemmer overens med, hvad man derovre kalder *cold type steppe dry*-klima, m.a.o. er udbredelsen betinget af somertemperatur og luftfugtighed. Dette er bemærkelsesværdigt, når man sammenligner med de øvrige racer, der har en sammenhængende udbredelse over områder med store klimatiske forskelle. Dog forekommer to isolerede racer i henholdsvis Nordøstsibirien og Saudi-Arabien.

Ved videre læsning afsløres flere radikale forskelle mellem den nordamerikanske og de europæiske racer. Den nordamerikanske er stort set ikke territoriehævdende og kan yngle i noget, der må betegnes som kolonier. En almindelig adfærd hos de europæiske Husskader er, at fugle, der ikke har et territorium, laver kollektive angreb på gode besatte territorier. Målet er, at den stærke-

ste i flokken skal overtage territoriet, og at de mindre stærke skal få kamperfaring. Denne adfærd udviser den nordamerikanske race ikke.

Det er især omkring skadernes sociale adfærd, at en række spændende og ofte morsomme detaljer afsløres. Hannens intensive overvågning af hunnen ved yngleperiodens start skal åbenbart hindre, at hun parrer sig med andre hanner. Forfatteren har iagttaget et par Husskader, hvor hannen opdagede, at hans mage parrede sig med en fremmed han. Hannen byggede en ny rede og afviste det kuld, hunnen lagde i den oprindelige rede. Hunnen lagde et nyt kuld i den nye rede, og hannen undgik at opfostre naboens unger!

Bogen er iøvrigt i den sædvanlige høje Poyser-kvalitet. Et væld af illustrationer gør bogen meget læsevenlig. Især skal fremhæves de morsomme tegninger, der illustrerer skadernes sociale adfærd.

Størstedelen af bogen omhandler skadernes ynglebiologi, men også menneskets meget brogede forhold til skaderne behandles. Alt i alt en fremragende indføring i skadernes liv, som varmt kan anbefales.

Kurt Rodahl

A birdwatcher's guide to Morocco

P. & F. Bergier. 80 sider, talrige kort og vignetter, hft. Bird Watchers' Guides, Prion Ltd., Perry, uden år. Pris kr. 138 i DOF-Salg.

Marokko er et af de mest spændende fuglelande i Vestpalæarktisk. Med en snert af det "rigtige" Afrika, rester af de efterhånden udraderede bestande af middelhavs fugle samt store mængder af europæiske gennemtrækkende og overvintrende fugle, er der basis for mange spændende oplevelser. Og med høje bjergmassiver, store kystlaguner, udbredte kratskove og varierede ørkenlandskaber er kulissen mange steder endnu i top. Rent naturbeskyttelsesmæssigt er der også lyspunkter at byde på. Flere områder langs kysten er udlagt til reservater med færdselsbegrænsning og naturinformation (med hjælp fra ICBPs Migratory Birds Programme), og undegnede har sågar oplevet et hold kikkertklædte forstkandidater, der, som led i udannelsen, skulle lære at kende fugle!

Med denne ny guide i hånden kan man komme til at opleve det hele, idet den indeholder stort set alle relevante oplysninger og er up-to-date. En lang række nyttige tips gives i de indledende afsnit med følgende overskrifter: før turen, rejseinformation, ophold i Marokko, klima og påklædning, sygdom og sundhedsvæsen, kort, hvornår bør man tage afsted.

I lokalitetsgennemgangen omtales 15 velvalgte lokaliteter, som tilsammen giver den besøgende mulighed for at se næsten alle fuglearter i landet. Otte af lokaliteterne ligger ved Atlanterhavskysten, 6 i Atlasbjergene og én i ørkenen. Under hver lokalitet – der typisk ofres to-tre sider – nævnes adgangsforhold, vejnettets beskaffenhed, overnatningsmuligheder, en gennemgang af fuglene samt anbefalinger til hvor lang tid man bør afse til de enkelte områder. Desuden er der udmærkede oversigtskort. Endelig opremses de kryb- og pattedyr, man kan forvente at se.

I et særskilt afsnit beskrives 36 udvalgte arter mere indgående (f.eks. Eremitibis, Frankolin og Jomfrutrane). For de fleste danske vil dette afsnit nok indeholde de bedste argumenter for at rejse til Marokko. Sidst i bogen gives en check-liste med samtlige 414 i landet registrerede fuglearter (en tal- og bogstavkode angiver hyppighed og årstidsmæssig forekomst), padder, krybdyr, land- og havpattedyr samt orkidéer. Endelig er der en bibliografi og en liste over vigtige kontakter og foreninger.

Denne guide kan absolut anbefales, både hvad angår form og indhold. Under udgivelse i samme serie er Mallorca og Menorca, Seychellerne samt Sydspanien. Rejse-lystne ornitologer har sandelig noget at se frem til.

Kim Fischer

Seabird status and conservation

J. P. Croxall (red.). A supplement. 308 sider, talrige kort og tabeller, hft. ICBP Techn. Publ. No. 11, 1991. Pris £ 17,50 hos ICBP, 32 Cambridge Road, Girton, Cambridge CB3 0PJ, UK.

I 1984 udsendte ICBP et digert værk om havfugles status og eventuelle beskyttelsesproblemer i store dele af verden (anmeldt i DOFT 79, s. 166-167). Der manglede dog oplysninger fra en række lande, hvilket dette supplement søger at råde bod på. Nye områder inkluderer således det nordlige Canada, Mexico, Brasilien, Uruguay, Sri Lanka, Malaysia, Marianerne og store dele af Antarktis. Endvidere opdateres kendskabet til bl.a. det østlige USSR, Indonesien og den Californiske Halvø. Der vil dog forhåbentlig snart kunne udgives endnu et supplement, for ICBP fremhæver, at der stadig mangler statusoversigter over vigtige havfugleområder i Argentina, Indien, Mikronesien, Filippinerne og Ny Guinea.

Bogen er bygget over helt samme læst som forgængeren og giver for hvert af de 15 behandlede områder en artsgennemgang med resumé af kendt status og vurdering af udviklingstendenser. I indledningen gives en nyttig oversigt over alle 130 omtalte fuglearter med henvisning til de kapitler, hvori de beskrives. Mest fyldigt behandlet er Canadas utroligt havfuglerige stillehavskyst,

med detaljerede kort over udbredelsen af næsten alle de 15 ynglende arter. Man mangler dog stadig selv basal viden om den lille alkefugl Marbled Murrelet, der er særegen ved at yngle spredt i kystegnens gamle skove – hvor der er skovhugst-interesser.

Selvom havfugle ofte yngler i kolonier, kan de være svære at lokalisere og optælle, og for flere af de behandlede områder er kendskabet til faktiske bestandsstørrelser yderst ringe. Det er naturligvis en svaghed, når man skal vurdere trusler og behov for beskyttelse, og desværre er kendskabet ringest i nogle af de områder, hvor der sandsynligvis er mest behov for konkret handling. Alle afsnit afsluttes med en opremsning af umiddelbare trusler mod de respektive arter, og det er dyster læsning. De hyppigste problemer er introducerede svin, rotter eller katte på fuglenes yngle-øer, drukning i fiskegarn, olieforurening samt jagt, ægsamling eller anden direkte menneskelig udnyttelse. Eksempelvis er næsten alle Indonesiens 15 ynglende havfuglearter gået stærkt tilbage, primært p.g.a. befolkningens direkte udnyttelse af æg og unger. De få gode lokaliteter Indonesien endnu har tilbage har brug for umiddelbar og effektiv beskyttelse, da de er havfuglenes sidste bastioner i Sydøstasien. Det største lyspunkt findes i beretningen fra det østlige USSR, hvor de fleste af de 40 havfuglearter endnu trives. Men selv her trænger det storstilede, havbaserede (hovedsagligt japanske) drivgarnsfiskeri så småt frem, og med tiden kan det blive et problem for havfuglebestandene som det allerede er det ved den canadiske stillehavskyst.

Selv om kun en mindre del af verdens havfuglebestande er grundigt undersøgt, er der rigelig dokumentation for deres genvordigheder, og sammen med sin forgænger udgør denne oversigt det nødvendige grundlag for konkret handling til beskyttelse af havfuglene. Der er nok at tage fat på, både i national og international lovgivning.

Da denne bog ikke dækker områder i Danmarks nærhed, vil den hovedsageligt henvende sig til havfugleentusiaster og de mange fuglebeskyttelsesinteresserede rejsende ornitologer.

Knud Falk

Seabirds and other marine vertebrates

Joanna Burger (red.). Competition, predation, and other interactions. 342 sider, mange figurer og tabeller, indb. Columbia University Press, New York, 1988. Pris \$ 53,50.

Vekselvirkninger mellem havfugle og andre marine hvirveldyr (sæler, hvaler, fisk), og mellem havfugle indbyrdes, har i nogen grad været et forsømt område. Fødevalg hos havfugle, især i yngletiden, har været genstand for mange studier; men der findes kun få detaljerede undersøgelser af hvordan fuglene udnytter ressourcerne, og af disse forholds betydning for fuglenes udbredelse og bestandsstørrelse. Og beskrivelser af vekselvirkninger med andre hvirveldyr end dem, der udgør fødegrundlaget, er

nærmest af anekdotisk natur, hvis man undtager en omfattende litteratur om forholdet mellem havfuglene og mennesket (i rollen som prædator, fisker eller forurener).

Denne bog prøver af afhjælpe denne mangel og inspirere til en øget indsats på feltet. De i alt 9 artikler omhandler så forskelligartede emner som forholdet mellem havfugle og hhv. hvaler i Nordvestatlanten og tunfisk i Stillehavet, strukturen af og samspejlet i et australsk havfuglesamfund, spekulationer over konkurrence mellem visse sæler og især ikke-flyvende havfugle gennem år-millioner, og betydningen af fiskeriaffald for havfugle omkring Storbritannien. Hver artikel præsenterer originale data, men prøver samtidig at give en oversigt over litteraturen og en sammenfattende syntese af det pågældende problemkompleks.

Alt dette lykkes i vid udstrækning. Men bogen mangler et sammenfattende kapitel, og det forekommer i det hele taget svært at udlede noget overordnet og fælles princip, der kan forene de forskellige cases. Bogen lider også under en sløset redigering – bidragene er af meget svingende kvalitet, teksten ville i næsten alle tilfælde have gavn af en opstramning (og sproget af en finpudsning), og trykfejlene er urimeligt mange. Dette er måske alt sammen til at leve med, men bidrager til at mindske appellen til den læge læser. I det store og hele må dette betragtes som en bog for specialister.

Kaj Kampp

The Ruff

Johan G. van Rhijn. 209 sider, 24 tabeller, 41 figurer, indb. T. & A. D. Poyser, London, 1991. Pris kr. 260 i DOF-Salg.

Dette er den anden monografi om Brushanen, der er udkommet på seks år. Men mens den første (Scheufler & Stiefel): *Der Kampfläufer*, anmeldt i DOFT 80: 82, 1986) omhandler alle sider af Brushanens livscyklus, er *The Ruff* først og fremmest en historie om Brushanerne på dansepladsen, og er en indlevet og medrivende beretning om forfatterens 9 forår sammen med Brushaner på forskellige dansepladser i Holland. Bogen er en blanding af teoretiseringen og beskrivelser af forf's egne oplevelser, og er meget læsevenlig, ikke mindst fordi emnerne bliver samlet op i resuméer i slutningen af hvert kapitel.

Dansepladsens hanner bliver opdelt i 3 hovedtyper: standfaste hanner, marginale hanner og satellit-hanner. De to første typer er i stadig kamp om pladser og dermed om at være standfaste. Satellit-hannerne derimod optræder på andre hanners pladser, hvor de dels selv opnår nogle parringer, dels hjælper ejeren til at få besøg af flere hunner og dermed flere parringer. Forfatterens grundige undersøgelser klarlægger, hvem der har gavn af hvem, og diskuterer hvordan de forskellige typer er opstået.

Nyt for mig var det bl.a., at det tilsyneladende er hunnernes tilstedeværelse på dansepladsen, der lokker hannerne til, og ikke omvendt. I van Rhijns undersøgelsesområde var der væsentligt flere spillehanner end ynglehunner, og væsentligt flere hunner, der sås parre sig, end der senere fandtes ynglende i området. Det tolkes som at

nordlige ynglehunner bliver befrugtet på spillepladser i dette tempererede område 2-3 uger før æglægningen på de subarktiske ynglepladser, hvor der altså ikke behøver at være hanner tilstede. Hvis dette er korrekt, gør det Brushanerne i stand til hurtigt at kolonisere nye ynglesteder.

Bogen giver sig ikke ud for at være en egentlig Brushane-håndbog, og hunnens del af ynglebiologien bliver da også overstået på 10 sider og artens trækforhold på ca 20 sider. Men bogen fortæller en spændende historie om meget af det, man ved, og noget af det, man mangler at afklare om denne særprægede fugl.

Ole Thorup

A complete checklist of the birds of the world

R. Howard & A. Moore. Completely revised and updated. 622 sider, indb. Academic Press, London, 1991. Pris kr. 289 i DOF-Salg.

I de senere år er der udkommet en ren jungle af oversigtsbind over alverdens fugle. Howard & Moore har været blandt de mest brugbare, og det er derfor glædeligt at forfatterne vil føre deres værk à jour. Udgaven er stort set up-to-date hvad angår nyopdagede arter og underarter (dog har de overset en ugleart, *Otus hoyi*, der blev publiceret i juli 1989). De har også forsøgt at få alle revideringer vedr. afgrænsningen af arter og underarter med, men med betydeligt mindre held, idet der slet ikke er konsekvens i hvilke forslag, som følges, og hvilke som negligeres. Det virker som om forfatterne har gjort en stor indsats for at opsnuse ny litteratur, men uden at kende eller forstå selve teorigrundlaget for zoologisk klassifikation. Der er idag et betydeligt røre omkring det traditionelle biologiske artsbegreb. De fleste forslag i ameri-

kansk litteratur om at ophøje racer til arter er blevet fulgt, mens forfatterne slet ikke synes at følge med i, hvad der sker i europæisk litteratur på dette felt. Sølvmågeracen *armenicus* får status som en egen art (med udbredelsen fejlagtigt angivet som Middelhavet), men det nævnes overhovedet ikke, at der nu er god grund til at regne Middelhavssølvmågen (*cachinnans*) som en egen art. Blot for at tage et eksempel.

Endnu mere katastrofalt står det til med placeringen i slægter, familier o.s.v., hvor talrige velbegrundede ændringsforslag er blevet overset. For de sydamerikanske ovnfugle følges Vauries revision (1971), selv om *alle* anmeldelser af hans arbejde påpeger, at det er ubrugeligt, og alle eksperter totalt negligerer hans ændringsforslag. I de seneste år har analyser af fuglenes DNA alvorligt svækket troen på den traditionelle systematik og anvist mange utvivlsomt mere korrekte løsninger. Howard & Moore vælger *totalt* at negligere disse nye oplysninger, idet de vil lave "... a list we can use because we know where to look and what to look for". Det er jo et synspunkt.

Howard & Moores bog er en praktisk opslagsliste, men må ikke tages som en autoritativ status over alverdens fugle og deres klassifikation.

Jon Fjeldså

Også modtaget:

Vogelwelt Schleswig-Holsteins

R. K. Berndt & G. Büsche (red.). Band 3: Entenvögel I (Höckerschwan-Löffelende). 210 sider, talrige farve- og s/h-fotos, diagrammer og tabeller, indb. Ornithologische Arbeitsgemeinschaft, Karl Wachholtz Verlag Neumünster, 1991. Pris ikke oplyst.

En meget lækker og grundig gennemgang af fuglene i området lige syd for den dansk-tyske grænse.

Vogels nieuw in Nederland

Anonym. 144 sider, talrige farve- og s/h-fotos, hft. Dutch Birding (særnummer), Zomer & Keunig, Antwerpen, 1990. Pris FL 34,90.

En hollandsk-sproget bog om fund af nye fuglearter i Holland.

Bornholm – naturen rundt

Benny Génsbøl. 176 sider, talrige farvefotos og kort, hft. Skarv/Høst og søn, København, 1991. Pris kr. 148.

En revideret og udvidet udgave helt i farver; en god ledsager på en natur-ferie.

Norge

af Jørgen Pantmann

Mallorca

af Jon Feilberg

Island

af Henner Bahnsen

Gardasøen

af Caspar Andersen

Fælles for alle titler: Naturtyper & turforslag. Geologi, botanik & zoologi. 80 sider, mange farveplancher og -fotos samt kort, hft. Komma & Clausen, København, 1991. Pris kr. 88.

En række små og handy rejse-guides, der lægger vægt på naturoplevelser.

Index til 85. årgang, 1991

Accipiter nisus 110	Alle alle 44f, 133	– strepera 36, 117	– novaeseelandiae 28
Acrocephalus agricola 38	Allike 39, 65	Andesflamingo 98ff	– spinoletta 176
– arundinaceus 139	Alm. Kjove 129, 167	Anser albifrons 115	Apus apus 110
– dumetorum 29	Alm. Ryle 157f	– – flavirostris 23	– melba 28
– paludicola 29	Alm. Skråpe 21, 112	– anser 36	Aquila chrysaethos 121
– schoenobaenus 139	Alpesejler 28	– brachyrhynchus 36, 77, 115,	– clanga 24
Aegolius funereus 134	Am. Krikand 23	155, 175, 180	– heliaca 25
Aegypius monachus 23	Am. Skarveand 23	– caerulescens 116	– nipalensis 24
Aftenfalk 24, 109, 110, 118f,	Anas acuta 110	– erythropus 23	– pomarina 24
122	– crecca 110	– fabalis 111, 115	Ardea purpurea 22
Agerhøne 67, 71, 75	– – carolinensis 23	– – rossicus 22	Arenaria interpres 155, 180
Alca torda 41f	– discors 23	– indicus 116	Asio flammeus 133
Alcedo atthis 134	– penelope 110	Anthus campestris 136	– otus 35
Alectoris rufa 25	– platyrhynchos 175	– cervinus 136	Athene noctua 133
Alk 41ff	– querquedula 117	– hodgsoni 29	Atlingand 117